

Το τελευταίο βιβλίο του συγγραφέα του διεθνούς μπεστ σέλερ
Οι 7 συνήθειες των εξαιρετικά αποτελεσματικών ανθρώπων

STEPHEN R. COVEY

ΚΑΙ

CYNTHIA COVEY HALLER

Ζήσε μια ζωή
με κίνητρο την

εξέλιξη

Το πιο σπουδαίο έργο
βρίσκεται πάντα μπροστά σου

ΚΑΛΩΣΗΜΟΣ

Περιεχόμενα

Πρόλογος:	Δημιουργώντας ένα καλύτερο μέλλον σας	9
Εισαγωγή:	Η νοοτροπία τού να Ζεις μια ζωή με κίνητρο την εξέλιξη	19

ΜΕΡΟΣ 1: Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Κεφάλαιο 1:	Η ζωή είναι αποστολή, όχι καριέρα	29
Κεφάλαιο 2:	Να αγαπάτε να υπηρετείτε	61

ΜΕΡΟΣ 2: Η ΚΟΡΥΦΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Κεφάλαιο 3:	Οι άνθρωποι είναι πιο σημαντικοί από τα πράγματα	87
Κεφάλαιο 4:	Η ηγεσία είναι η επικοινωνία της αξίας και του δυναμικού	111
Κεφάλαιο 5:	Εργαστείτε για να επεκτείνετε τον κύκλο επιρροής σας	137

ΜΕΡΟΣ 3: ΕΜΠΟΔΙΑ ΠΟΥ ΣΟΥ ΑΛΛΑΖΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ

Κεφάλαιο 6:	Επιλέξτε να ζήσετε με κίνητρο την εξέλιξη, όχι τη στασιμότητα	167
Κεφάλαιο 7:	Βρείτε το «Γιατί» σας	193

ΜΕΡΟΣ 4: ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΙΣΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Κεφάλαιο 8:	Συνεχίστε την ορμή σας!	231
Κεφάλαιο 9:	Δημιουργήστε μνήμες με νόημα	285
Κεφάλαιο 10:	Εντοπίστε τον σκοπό σας	299

Ζήσε μια ζωή με κίνητρο την εξέλιξη

ΜΕΡΟΣ 5: ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Το ταξίδι της οικογένειάς μας κατά τη διάρκεια της ζωής με κίνητρο την εξέλιξη	315
Δίνοντας κατεύθυνση στην ελπίδα:	
Το Ίδρυμα Ρέιτσελ Κόβεϊ	331
Σημείωση της συγγραφέως	339
Παράρτημα	341
Ευχαριστίες	345
Σημειώσεις	349
Σχετικά με τους συγγραφείς	363

Πρόλογος: Δημιουργώντας ένα καλύτερο μέλλον σας

Από τη Σίνθια Κόβεϊ Χάλερ

*«Αυτό που αφήνεις πίσω δεν είναι αυτό που είναι χαραγμένο
σε πέτρινα μνημεία, αλλά αυτό που μένει στη ζωή των άλ-
λων».*

—Περικλής

Ο πατέρας μου με δίδαξε το εξής: «Ο καλύτερος τρόπος να προβλέψεις το μέλλον σου είναι να το δημιουργήσεις». Το σχέδιό του από την αρχή ήταν να μη σταματήσει να δουλεύει και να προσφέρει σε όλη του τη ζωή, ενώ σχεδίαζε να ζήσει για πάντα. Κατέστησε σαφές στα παιδιά του και σε όσους τον γνώριζαν καλά ότι η λέξη «Σ» –συνταξιοδότηση– δεν υπήρχε στο λεξιλόγιό του. Έλεγε ψέματα ασυναίσθητα για την ηλικία του και δυσανασχετούσε όταν κάποιος αναφερόταν στο στάδιο της ζωής που διένυε ως τα «χρυσά του χρόνια».

Η στάση του απέναντι στη ζωή ήταν αυτή του «άδραξε τη μέρα» και δίδαξε και τα εννέα παιδιά του να κάνουν το ίδιο. Του άρεσε να παραθέτει την παραίνεση του Θόρω «ζήσε τη ζωή ως το μεδούλι της», όποτε είχαμε μια μεγάλη ευκαιρία μπροστά μας. Αυτή η στάση ζωής τον διατηρούσε νέο και σε διαδικασία συνε-

χούς μάθησης. Καταλάβαμε ότι δεν θα έχανε καμία ευκαιρία να απολαύσει τη ζωή του και να επιδράσει με ξεχωριστό τρόπο στη ζωή των άλλων.

Αφού ο πατέρας μου αποφοίτησε από το Harvard Business School σε ηλικία είκοσι πέντε ετών, ο αδερφός του τον ρώτησε τι θα έκανε στη ζωή του. Απάντησε απλά: «Θέλω να απελευθερώσω τις δυνατότητες του ανθρώπου». Για τα επόμενα πενήντα πέντε χρόνια υλοποίησε αυτόν τον στόχο σε ολόκληρο τον κόσμο μέσω των εμπνευσμένων βιβλίων του και της δυναμικής διδασκαλίας του, που αναπτυσσόταν γύρω από αυτό που συνόψιζε με τον τίτλο «ηγεσία με επίκεντρο τις αρχές». Το σύμβολο της εταιρείας του ήταν η πυξίδα, υποδηλώνοντας τη σημασία της ευθυγράμμισης της ζωής κάποιου με αυτό που αποκαλούσε «Αληθινό Βορρά» – ένα σύμβολο για τις θεμελιώδεις αρχές που δεν αλλάζουν με την πάροδο του χρόνου. Ο μπαμπάς πίστευε ότι η διδασκαλία αυτών των διαχρονικών, καθολικών αρχών, που είναι κοινές σε όλους τους ανθρώπους, θα μπορούσε να αλλάξει δραστικά και να επηρεάσει τα άτομα και τους οργανισμούς εκ βάθρων. Ήταν ένας άνθρωπος-οραματιστής με μεγάλες ιδέες και ιδανικά.

Του άρεσε να μαθαίνει ρωτώντας όλους όσους συναντούσε για τη ζωή τους, τη δουλειά τους, την οικογένεια, τις πεποιθήσεις τους, για το πάθος τους – απλώς για να μάθει από αυτούς. Συχνά αποζητούσε να μάθει τι σκέφτονταν οι άλλοι –και είχε τρόπο να προκαλεί γόνιμα τη σκέψη τους– για να δει διαφορετικές οπτικές. Άκουγε με προσήλωση τις απόψεις τους και έκανε ερωτήσεις σαν να ήταν ειδικοί στον τομέα τους. Άκουγε δασκάλους, ταξιτζήδες, γιατρούς, διευθύνοντες συμβούλους, σερβιτόρες, πολιτικούς, επιχειρηματίες, γονείς, γείτονες, εργάτες, επαγγελματίες, ακόμα και αρχηγούς κρατών – και τους αντιμετώπιζε όλους με το ίδιο ενδιαφέρον και περιέργεια. Αυτό ενοχλούσε τη μαμά μου, η οποία έπαιρνε αγανακτισμένο ύφος και μερικές φορές έλεγε: «Στίβεν,

γιατί κάνεις πάντα σαν να μην ξέρεις τίποτα όταν μιλάς σε άλλους;» Κι εκείνος έλεγε σαν να ήταν απολύτως προφανές: «Σάντρα, ξέρω ήδη τι ξέρω, αλλά θέλω να μάθω και τι ξέρουν αυτοί».

Ως το μεγαλύτερο από τα εννέα παιδιά, μεγάλωσα ακούγοντας τον πατέρα μου να συζητά ιδέες με επίκεντρο τις αρχές τόσο στο σπίτι, όσο και στις διάφορες παρουσιάσεις του σε πολλά ακροατήρια σε όλο τον κόσμο. Μία από τις αγαπημένες μου αρχές ήταν: η προτεραιότητα στα βασικά (First Things First), επίσης ο τίτλος ενός από τα βιβλία του, και μία από τις 7 συνήθειες. Ο μπαμπάς προσπάθησε σκληρά να ζήσει αυτό που δίδασκε και οι οικογενειακές σχέσεις αποτελούσαν την ύψιστη προτεραιότητα γι' αυτόν. Αν και ήμασταν εννέα παιδιά, ο καθένας από εμάς ένιωθε ότι ήταν σημαντικό μέλος της οικογένειας και είχε καλές σχέσεις και με τους δύο γονείς μας.

Μια από τις αγαπημένες μου παιδικές αναμνήσεις είναι όταν έγινα δώδεκα και ο μπαμπάς με κάλεσε να τον συνοδεύσω σε ένα επαγγελματικό ταξίδι στο Σαν Φρανσίσκο για λίγες μέρες. Ήμουν πολύ ενθουσιασμένη και σχεδιάζαμε προσεκτικά κάθε λεπτό που θα ήμασταν οι δυο μας μετά τις παρουσιάσεις του.

Την πρώτη νύχτα αποφασίσαμε να κάνουμε βόλτα στην πόλη με τα διάσημα τρόλεϊ που είχα ακούσει τόσα γι' αυτά και έπειτα να ψωνίσουμε σε μερικά από τα πολυτελή καταστήματα για σχολικά ρούχα. Άρεσε και στους δυο μας το κινέζικο φαγητό, οπότε σχεδιάσαμε να πάμε στην Τσαϊνατάουν και στη συνέχεια να επιστρέψουμε στο ξενοδοχείο για να κολυμπήσουμε λίγο πριν κλείσει η πισίνα. Το βράδυ μας θα ολοκληρωνόταν με ένα υπέροχο παγωτό: παγωτό βανίλια με καυτή σοκολάτα και κεράσια.

Όταν επιτέλους ήρθε η μεγάλη μας βραδιά, τον περίμενα με αγωνία στα παρασκήνια της παρουσιάσής του. Λίγο πριν φτάσει σε εμένα, είδα έναν από τους παλιούς του φίλους στο κολέγιο να τον χαιρετά ενθουσιασμένος. Καθώς αγκαλιάζονταν, θυμήθηκα

τις ιστορίες του μπαμπά για όλες τις μεγάλες περιπέτειες και τις διασκεδαστικές στιγμές που είχαν περάσει μαζί τα προηγούμενα χρόνια. «Στίβεν», τον άκουσα να λέει, «μάλλον έχουν περάσει τουλάχιστον δέκα χρόνια από τότε που έχουμε δει ο ένας τον άλλο. Η Λόις κι εγώ θα θέλαμε να σε προσκαλέσουμε για δείπνο απόψε – να πούμε τα νέα μας και να μιλήσουμε για τις παλιές εποχές». Άκουσα τον μπαμπά να εξηγεί ότι τον είχα συνοδεύσει στο ταξίδι, και ο φίλος του με κοίταζε λέγοντας: «Α, εννοείται, θα θέλαμε να έρθει και η κόρη σου μαζί μας. Θα μπορούσαμε να φάμε μαζί στην αποβάθρα».

Όλα τα μεγαλεπήβολα σχέδιά μας για την ξεχωριστή μας βραδιά με μόνο τους δυο μας άρχισαν να καταρρέουν. Έβλεπα το τρόλεϊ να κατεβαίνει στις ράγες χωρίς εμάς και τα σχέδιά μας να φάμε κινέζικο να αντικαθίστανται με θαλασσινά, τα οποία μισούσα. Ένιωσα προδομένη. Αλλά συνειδητοποίησα ότι ο μπαμπάς μάλλον θα προτιμούσε να είναι με τον καλό του φίλο παρά με ένα δωδεκάχρονο, ούτως ή άλλως.

Ο μπαμπάς αγκάλιασε τον φίλο του με στοργή. «Μπομπ. Χαίρομαι που σε ξαναβλέπω επίσης. Το δείπνο ακούγεται διασκεδαστικό... αλλά όχι απόψε. Η Σίνθια κι εγώ έχουμε προγραμματίσει μια ξεχωριστή βραδιά, έτσι δεν είναι, γλυκιά μου;» Μου έκλεισε το μάτι και, προς έκπληξή μου, το τρόλεϊ εμφανίστηκε ξανά. Συνέχισα να χαμογελώ.

Δεν μπορούσα να το πιστέψω και νομίζω ότι ούτε κι ο φίλος του μπορούσε. Όμως δεν μάθαμε ποτέ τι είχε στο μυαλό του· ήμασταν ήδη έξω από την πόρτα και φεύγαμε.

«Θεέ μου, μπαμπά», κατάφερα να πω τελικά. «Μα είσαι σίγουρος...;»

«Δεν θα έχανα αυτή την ξεχωριστή βραδιά μαζί σου για τίποτα. Θα προτιμούσες να φας κινέζικο ούτως ή άλλως, έτσι δεν είναι; Τώρα πάμε στο τρόλεϊ».

Καθώς επανεξετάζω τη ζωή μου, αυτή η φαινομενικά ασήμαντη εμπειρία παραμένει αντιπροσωπευτική του χαρακτήρα του μπαμπά μου και έχτισε ένα επίπεδο εμπιστοσύνης στη σχέση μας που μας ακολούθησε σε όλη την κοινή μας ζωή. Δίδασκε και έδειχνε πάντα στην πράξη ότι «στις σχέσεις, τα μικρά πράγματα είναι και τα πιο σημαντικά» και καθένα από τα αδέρφια μου θα μπορούσε να αφηγηθεί παρόμοιες εμπειρίες σαν αυτή του «Σαν Φρανσίσκο», που τους έκαναν να νιώθουν σημαντικοί και ότι τους υπολόγιζε. Αυτή η κατάθεση αγάπης και εμπιστοσύνης ήταν κεντρικής σημασίας για την αυτοεκτίμησή μας και υπήρξε ξεχωριστή για εμάς όσο μεγαλώναμε.

Ο μπαμπάς πίστευε ότι έπρεπε να αναπτύξουμε αυτό που ονόμασε «το άτομο των τεσσάρων διαστάσεων»: ένα άτομο που είναι σωματικά, διανοητικά, κοινωνικά και πνευματικά ισορροπημένο, καθώς καθένας από αυτούς τους τομείς είναι θεμελιώδης για την ανθρώπινη ολοκλήρωση. Κάθε μέρα της ζωής του προσπαθούσε να κάνει μια συνειδητή προσπάθεια για να ζήσει μια ισορροπημένη ζωή αναπτύσσοντας τον εαυτό του σε όλους αυτούς τους τομείς, οπότε και δίδασκε τους άλλους να κάνουν το ίδιο. Έγραψε: «Οι πρώτες ενέργειές μας πρέπει να πάνε στην ανάπτυξη του χαρακτήρα μας, ο οποίος είναι συχνά αόρατος στους άλλους, όπως οι ρίζες που συντηρούν τα μεγάλα δέντρα. Καθώς καλλιεργούμε τις ρίζες, θα αρχίσουμε να βλέπουμε τους καρπούς».

Αν και πάλευε με τις δικές του ατέλειες όπως όλοι μας, προσπαθούσε σταθερά να βελτιώνει τον εαυτό του και να ξεπερνά τα ελαττώματά του περισσότερο από οποιονδήποτε έχω γνωρίσει ποτέ. Γνωρίζαμε ότι η επαγγελματική του ζωή ήταν αξιοθαύμαστη, αλλά ωχριούσε σε σύγκριση με την ιδιωτική ζωή που γνωρίζαμε ως οικογένεια. Για δεκαετίες, μαζί με τη μητέρα μας, ασχολήθηκε ενεργά με τη δημιουργία μιας πλούσιας οικογενειακής κουλτούρας στο σπίτι μας και προσπάθησε να απελευθερώσει όσο

το δυνατόν περισσότερο τις δυνατότητές μας όπως απελευθέρωνε τις δυνατότητες των άλλων μέσω της επαγγελματικής του ιδιότητας. Η οικογένειά μας δεν φαντάστηκε ποτέ ότι θα ερχόταν μια μέρα που δεν θα μπορούσε να προσεγγίσει τη ζωή με τον ίδιο προνοητικό τρόπο που είχε πάντα.

Και τότε, τον Απρίλιο του 2012, σε ηλικία εβδομήντα εννέα χρόνων, ο μπαμπάς είχε ένα ατύχημα με το ποδήλατο, και παρόλο που φορούσε κράνος, ήταν πολύ χαλαρό, και αφού χτύπησε το κεφάλι του, υπέστη εγκεφαλική αιμορραγία. Έμεινε στο νοσοκομείο για αρκετές εβδομάδες και πραγματικά δεν ήταν ποτέ ο ίδιος μετά την επιστροφή του στο σπίτι. Τελικά η αιμορραγία άρχισε ξανά και τελικά απεβίωσε.

Αν και θρηνήσαμε βαθιά για τον θάνατό του, γνωρίζαμε ότι ο πατέρας μας ήταν ένας πολύ πνευματικός άνθρωπος που μας είχε διδάξει ότι ο Θεός έχει πάντα έναν σκοπό πίσω απ' ό,τι συμβαίνει στη ζωή μας – ακόμα κι όταν ο πατέρας μας μας άφησε πολύ νωρίτερα απ' όσο φανταζόμασταν. Ως οικογένεια, ήμασταν ευλογημένοι που είχαμε έναν καταπληκτικό πατέρα για τόσο πολλά χρόνια και νιώσαμε ευγνώμονες για την άνευ όρων αγάπη και την τόσο οξυδερκή καθοδήγηση που λάβαμε. Είμαστε εξίσου ευγνώμονες για την αγαπημένη μας μητέρα, τη μητριαρχική προσωπικότητα ολόκληρης της οικογένειας Κόβει, η οποία επίσης μας άφησε πρόσφατα.

Αρκετά χρόνια πριν πεθάνει ο πατέρας μου, ρώτησε αν θα τον βοηθούσα σε ένα νέο βιβλίο που θα πραγματευόταν αυτό που τώρα συνειδητοποιούμε ότι ήταν η τελευταία «μεγάλη ιδέα». Τον απασχολούσε βαθιά αυτό το βιβλίο. Δούλευε συχνά πολλά βιβλία και έργα ταυτόχρονα, αλλά μου κίνησε το ενδιαφέρον και ενθουσιάστηκα με τη συγκεκριμένη νέα ιδέα, γι' αυτό και ήθελα να συμμετάσχω.

Όπως και με το γενικό σχέδιο για τη ζωή του, είχε οραματιστεί ξεκάθαρα τον πλήρη τίτλο του βιβλίου, χρόνια πριν ολοκλη-

ρωθεί: *Ζήσε μια ζωή με κίνητρο την εξέλιξη: το πιο σπουδαίο έργο βρίσκεται πάντα μπροστά σας.* Πίστευε ότι υιοθετώντας αυτή τη στάση ζωής, μπορούσε κανείς να συνεχίσει να κοιτάζει μπροστά και να προοδεύει σε όλες τις ηλικίες και τα στάδια της ζωής. Μιλούσε με πάθος γι' αυτό συχνά και ενθάρρυνε εκείνους που ήταν δυσαρεστημένοι σχετικά με το πού βρίσκονταν στη ζωή ή αποθαρρύνονταν, λόγω προκλήσεων ή αποτυχιών του παρελθόντος, να σκεφτούν και να ενεργήσουν επιδραστικά για το μέλλον τους και για ό,τι θα μπορούσαν ακόμη να επιτύχουν και έτσι να προσφέρουν στα επόμενα χρόνια. Κατ' αυτόν, ο τελικός σκοπός («Ξεκινήστε έχοντας κατά νου το τέρμα», μία από τις συνήθειες του βιβλίου του *7 συνήθειες των εξαιρετικά αποτελεσματικών ανθρώπων*) είναι να μπορούμε να προσφέρουμε συνεχώς και ουσιαστικά για το καλό των άλλων, ενώ συνάμα πίστευε ότι αυτή η νοοτροπία, τελικά, είναι το κλειδί για την αληθινή, μακροχρόνια ευτυχία.

Πίστευε στη νοοτροπία τού να ζεις μια ζωή με κίνητρο την εξέλιξη όσο οτιδήποτε είχε διδάξει ποτέ στην επαγγελματική του διαδρομή. Πριν γράψει γι' αυτό, άρχισε να το εισάγει σε ορισμένες από τις παρουσιάσεις του, όπως συνήθιζε να κάνει, ενώ στα τελευταία του χρόνια αναδείχθηκε σε προσωπική του αποστολή. Ο μπαμπάς ένιωθε τόσο παθιασμένος με την ιδέα τού να Ζεις μια ζωή με κίνητρο την εξέλιξη και πίστευε πραγματικά ότι αν εφαρμοστεί, θα μπορούσε να έχει μεγάλη επίδραση σε όλο τον κόσμο.

Δουλέψαμε συστηματικά για το βιβλίο μαζί επί τρία χρόνια και συναντιόμουν τακτικά μαζί του για να καταγράψω τις σκέψεις και τις ιδέες του. Πάντα με ενθάρρυνε, αλλά και με πίεζε να τελειώσω το κομμάτι μου, που ήταν ο κύριος λόγος καθυστέρησης του βιβλίου, ωστόσο κατανοούσε τους χρονικούς περιορισμούς μου με τα μικρά παιδιά στο σπίτι και άλλες πιεστικές ευθύνες. Ενώ μοιραζόμουν βαθιά το πάθος του για το θέμα και συνέλεξα

υλικό και έγγραφα όποτε μπορούσα, δυστυχώς το μέρος του βιβλίου μου ήταν κατά κάποιον τρόπο ημιτελές όταν μας άφησε απροσδόκητα.

Τα τελευταία χρόνια, τελείωσα τη συγγραφή των ιστοριών, των παραδειγμάτων και των σχολίων που ήταν μέρος του έργου μου, όπως αυτός είχε ζητήσει. Θα παρατηρήσετε ότι ορισμένα κομμάτια ακούγονται σαν να ζει ακόμη – αυτό γράφτηκε επίτηδες έτσι. Μεγάλο μέρος του υλικού, που μου μεταβιβάστηκε πριν από χρόνια, αντικατοπτρίζει τις σκέψεις, τις εμπειρίες και τις ιδέες του εκείνη την εποχή. Άλλο υλικό ελήφθη από τα γραπτά, τις παρουσιάσεις και τις προσωπικές του συνομιλίες. Πήρα συνειδητά την απόφαση να γράψω αυτό το βιβλίο με δική του φωνή, γιατί η ιδέα τού να Ζεις μια ζωή με κίνητρο την εξέλιξη είναι αποκλειστικά δική του, όχι δική μου. Συμπεριέλαβα επίσης αληθινές ιστορίες και εμπειρίες από τη δική του ζωή, καθώς και παρατηρήσεις και αλληλεπιδράσεις που είχε με διάφορους ανθρώπους σε όλη τη διάρκεια της καριέρας του σχετικά με αυτό το υλικό, και αυτές οι εμπειρίες αναφέρονται με τρόπο ώστε να υποδεικνύεται ότι προέρχονται ειδικά από τη δική μου οπτική γωνία και φωνή.

Οραματίστηκε το *Ζήσε μια ζωή με κίνητρο την εξέλιξη* να είναι ως εισαγωγή αυτής της νέας ιδέας στους ανθρώπους σε όλο τον κόσμο. Το εν λόγω βιβλίο αντιπροσωπεύει αυτό που εμείς ως οικογένεια θεωρούμε την τελική του συνεισφορά – την «τελευταία του διάλεξη» – το τελικό του έργο. Ο Βικτόρ Ουγκό έγραψε: «Τίποτα δεν είναι πιο ισχυρό από μια ιδέα που έχει έρθει η ώρα της». Αν και ο πατέρας μας έγραψε και πολλά άλλα βιβλία με επίκεντρο τις αρχές, πιστεύουμε ότι η ιδέα πίσω από αυτό το συγκεκριμένο βιβλίο είναι μοναδική και πολύ απαραίτητη σήμερα. Οραματίστηκε ότι η νοοτροπία τού να Ζεις με κίνητρο την εξέλιξη θα προωθούσε το να αντιμετωπίζουμε το μέλλον με ελπίδα και

αισιοδοξία, πιστεύοντας ότι μπορούμε πάντα να εξελισσόμαστε και να μαθαίνουμε, να υπηρετούμε και να συνεισφέρουμε –σε κάθε στάδιο της ζωής μας– και πιστεύοντας παράλληλα ότι τα μεγαλύτερα και πιο σημαντικά μας επιτεύγματα μπορεί να είναι μπροστά μας.

Το *Ζήσε μια ζωή με κίνητρο την εξέλιξη* βασίζεται σε αυτή τη μοναδική κεντρική ιδέα, που αναδεικνύεται μέσα από τέσσερα μέρη που αντιπροσωπεύουν διαφορετικά στάδια και ηλικίες για να υποστηρίξουν και να ενισχύσουν την εκ μέρους σας κατανόηση αυτής της αρχής, προσφέροντας πρακτικούς τρόπους για την εφαρμογή της παραπάνω νοοτροπίας σε κάθε περίοδο της ζωής. Ο μπαμπάς κι εγώ θέλαμε να συμπεριλάβουμε ένα μεγάλο φάσμα από ιστορίες και εμπνευσμένα παραδείγματα τόσο από γνωστούς, όσο και από «συνηθισμένους» ανθρώπους για να τονίσουμε αυτή την ιδέα. Ελπίζαμε ότι οι εμπειρίες άλλων θα ενέπνεαν πολλούς να πιστέψουν ότι και αυτοί μπορούν να προσφέρουν πολλά θετικά πράγματα για να επηρεάσουν τη ζωή άλλων μέσα στον δικό τους κύκλο επιρροής.

Μερικές μέρες μετά τον θάνατο του πατέρα μας, η αδερφή μου η Τζένη κι εγώ μιλούσαμε για το πόσο διαφορετική θα ήταν τώρα η ζωή μας χωρίς αυτόν. Ξαφνικά η αλήθεια ήρθε πολύ δυνατά και στις δύο μας όταν η Τζένη είπε, «Αν και δεν είναι εδώ, δεν έχει φύγει πραγματικά· ζει μέσα από εμάς – τα παιδιά του, τα εγγόνια του και όλους όσοι προσπαθούν να ζήσουν σύμφωνα με τις αρχές που δίδαξε. Αυτή είναι η κληρονομιά του».

Ο Ραλφ Γουάλντο Έμερσον έγραψε: «Ο θάνατός μας δεν είναι το τέλος, εάν συνεχίζουμε να ζούμε μέσα στα παιδιά μας και στη νεότερη γενιά. Γιατί αυτά είμαστε εμείς».

Ίσως ο Τζιμ Κόλινς να το αποτύπωσε καλύτερα στον πρόλογό του στην εικοστή πέμπτη επετειακή έκδοση του *Οι 7 συνήθειες των εξαιρετικά αποτελεσματικών ανθρώπων*:

Κανένας άνθρωπος δεν διαρκεί για πάντα, αλλά τα βιβλία και οι ιδέες μπορούν να αντέξουν. Όταν αλληλεπιδράτε με αυτές τις σελίδες, θα αλληλεπιδράτε με τον Στίβεν Κόβεϊ στο απόγειο των δυνάμεών του. Μπορείτε να τον νιώσετε να βγαίνει από το κείμενο και να λέει: «Εδώ, το πιστεύω πραγματικά αυτό, επιτρέψτε μου να σας βοηθήσω – θέλω να το αποκτήσετε, να μάθετε από αυτό, θέλω να εξελιχθείτε, να γίνετε καλύτεροι, να συνεισφέρετε περισσότερο, να δημιουργήσετε μια ζωή που έχει σημασία. Η ζωή του τελείωσε, αλλά η δουλειά του όχι».

Ελπίζω μόνο να είμαι πιστή μεταφράστρια του οράματος του μπαμπά μου γι' αυτό το βιβλίο. Και ίσως θα οδηγήσει τους ανθρώπους, όπως του άρεσε να λέει, «να κοινωνήσουν σε ένα άλλο άτομο την αξία και τις δυνατότητές τους τόσο ξεκάθαρα, ώστε να εμπνέονται για να τα δουν στον εαυτό τους».

Ο πατέρας μου, Στίβεν Κόβεϊ, πίστευε βαθιά ότι το *Ζήσε μια ζωή με κίνητρο την εξέλιξη* θα μπορούσε να επηρεάσει και να εμπνεύσει δυναμικά όσους προσπαθούν να δημιουργήσουν ένα καλύτερο μέλλον για τον εαυτό τους, το οποίο τελικά θα γίνει η δική τους μοναδική κληρονομιά. Ελπίζω ότι αυτό το βιβλίο θα είναι ένα διαρκές και ζωντανό μέρος της μεγάλης κληρονομιάς του και θα χρησιμεύσει για να απελευθερώσει όσο το δυνατόν περισσότερο τις δυνατότητές σας. Και παρόλο που έχει φύγει από κοντά μας εδώ και καιρό, η κληρονομιά του παραμένει αναλλοίωτη και μας βοηθά να εξελιχθούμε.

Η νοοτροπία τού να Ζεις μια ζωή με κίνητρο την εξέλιξη

«Πήγα στο δάσος επειδή επιθυμούσα να ζήσω συνειδητά, να αντιμετωπίσω μονάχα τα ουσιώδη της ζωής και να δω αν θα μπορούσα να μάθω όσα είχε να μου διδάξει, έτσι ώστε, όταν θα ερχόταν η ώρα μου να πεθάνω, να μην ανακάλυπτα ξαφνικά ότι δεν είχα ζήσει ποτέ. Δεν ήθελα να ζήσω οτιδήποτε δεν ήταν ζωή, το να ζει κανείς είναι τόσο πολύτιμο... Ήθελα να γευτώ μια ζωή γεμάτη και να ρουφήξω όλο της το μεδούλι».

—Χένρι Ντέιβιντ Θόρω

Πώς βλέπετε τις διάφορες ηλικίες και τα στάδια της ζωής σας καθώς προχωράτε μέσα από αυτά; Πώς θα ανταποκριθείτε στο δικό σας μοναδικό ταξίδι στη ζωή; Πιστεύω ότι είναι σημαντικό να κάνετε ένα σχέδιο ζωής για το πώς θα χειριστείτε τις πιο καλές και τις κακές στιγμές της ζωής: η μελαγχολία, οι επιτυχίες, οι απροσδόκητες προκλήσεις και οι μεγάλες αλλαγές που πιθανότατα θα αντιμετωπίσετε. Είναι πολύ σημαντικό να δημιουργήσετε το καλύτερο δυνατόν μέλλον σας πριν το ζήσετε πραγματικά.

Αυτό το βιβλίο θα εισαγάγει τη νοοτροπία τού να Ζεις με κίνητρο την εξέλιξη σε οποιοδήποτε στάδιο της ζωής. Το να Ζεις με κίνητρο την εξέλιξη είναι τρόπος σκέψης και αρχή δράσης. Είναι μια μοναδική προοπτική προσέγγισης της ζωής μέσω της συνει-

σφοδράς σε άλλους και πάντα κοιτάζοντας τι μπορείτε στο μέλλον να πετύχετε. Επαναπροσδιορίζει την επιτυχία ξεφεύγοντας από το πώς τη μετράει συνήθως η κοινωνία. Εάν υιοθετήσετε τη νοοτροπία τού να Ζεις με κίνητρο την εξέλιξη, πιστεύω ότι μπορεί να επιδράσει πολύ στη ζωή σας, στους γύρω σας, ίσως και σε όλο τον κόσμο.

Στη μουσική, το *κρεσέντο* σημαίνει τη συνεχή διεύρυνση του μεγαλείου, την αύξηση της ενέργειας, της έντασης και της ζωτικότητας. Το σύμβολο του κρεσέντο (*crescendo*) < δείχνει ότι όσο επεκτείνετε τις ευθείες του, η μουσική συνεχίζει να αυξάνεται σε ένταση και να μεγαθύνεται επ' αόριστον. Το *diminuendo* σημαίνει ακριβώς το αντίθετο: η μουσική μειώνεται σε ένταση και δύναμη, μειώνεται σε ενέργεια, υποχωρεί. Και, όπως δείχνει το σύμβολο >, τελικά μειώνεται, σβήνει και τελειώνει. Το να ζείτε μια ζωή σε *diminuendo* σημαίνει ότι δεν επιδιώκετε να εξελιχθείτε, να αναπτυχθείτε και να μάθετε πια· είστε ικανοποιημένοι να βασιζέστε σε αυτά που έχετε ήδη καταφέρει και τελικά σταματάτε να παράγετε και να προσφέρετε.

Όταν ένα μουσικό κομμάτι φτάνει σε ένα κρεσέντο, δεν γίνεται απλώς πιο δυνατό. Η αίσθηση της ανάπτυξης, της ενδυνάμωσης και της επέκτασης σε μια σύνθεση ή παράσταση προκύπτει από ένα εκφραστικό μείγμα ρυθμού, αρμονίας και μελωδίας. Αυτά με τη σειρά τους βασιζονται στα θεμελιώδη στοιχεία του τόνου και του ρυθμού, καθώς και στη δυναμική του όγκου, σε συνδυασμό με το πέρασμα του χρόνου σε μια σύνθεση ή παράσταση.

Παράλληλα θα φανεί ότι το να ζούμε τη ζωή μας στο «Κρεσέντο» εκφράζει τα πάθη, τα ενδιαφέροντα, τις σχέσεις, τις πεποιθήσεις και τις αξίες μας – τα οποία με τη σειρά τους βασιζονται στις θεμελιώδεις αρχές που μας καθοδηγούν σε όλα τα στάδια της ζωής μας.

Η νοοτροπία τού να Ζεις μια ζωή με κίνητρο την εξέλιξη

Το να ζεις τη ζωή σου στο «Κρεσέντο» σημαίνει να εξελίσσεσαι συνεχώς σε προσφορά, μάθηση και επιρροή. Η νοοτροπία ότι «*το πιο σημαντικό σας έργο είναι πάντα μπροστά σας*» είναι ένας τρόπος σκέψης που σας διδάσκει ότι μπορείτε πάντα να προσφέρετε, ανεξάρτητα από το τι σας έχει συμβεί ή σε ποιο στάδιο βρίσκεστε. Φανταστείτε πώς θα άλλαζε η ζωή αν υιοθετούσατε την προοπτική ότι οι μεγαλύτερες συνεισφορές, τα επιτεύγματά σας, ακόμα και η ευτυχία, δεν είναι μόνο πίσω σας, μα είναι πάντα μπροστά σας! Όπως η μουσική βασίζεται σε προηγούμενες νότες και μας κάνει να περιμένουμε την επόμενη νότα ή συγχορδία, έτσι και η ζωή σας βασίζεται στο παρελθόν σας, αλλά ξεδιπλώνεται στο μέλλον.

Αυτή η νοοτροπία δεν αποτελεί ένα μεμονωμένο γεγονός που συμβαίνει μία φορά και τελειώνει, ωστόσο με τη διάρκεια μιας ζωής καθίσταται σε ένα πλούσιο και ενεργό μέρος αυτού που είστε. Η νοοτροπία τού να Ζείτε με κίνητρο την εξέλιξη προωθεί το να χρησιμοποιήσετε ό,τι έχετε –τον χρόνο, τα ταλέντα, τις δεξιότητες, τους πόρους, τα δώρα, το πάθος, τα χρήματα, την επιρροή– για να εμπλουτίσετε τη ζωή των ανθρώπων γύρω σας, ανεξαρτήτως του αν είναι μέλη της οικογένειάς σας, της γειτονιάς, της κοινότητάς σας ή του κόσμου.

«Το νόημα της ζωής είναι να βρεις το δώρο σου. Ο σκοπός της ζωής είναι να το χαρίσεις».

–Πάμπλο Πικάσο

Τα λόγια του Πικάσο θα μπορούσαν να είναι η δήλωση αποστολής γι' αυτό το βιβλίο. Μπορείτε να επιλέξετε μια νοοτροπία που βλέπει μπροστά, που εστιάζει στο να μαθαίνετε και να αναπτύσσετε πάντα μέσα από τις διακυμάνσεις και τις ροές της ζωής, ενώ αναζητάτε συνεχώς τρόπους για να προσφέρετε στους γύρω σας.

Η ελληνική εκδοχή αυτής της φιλοσοφίας ήταν πρώτα «το γνώθι σαυτόν», μετά «άρχε σεαυτόν» και έπειτα «φίλοις βοήθει». Οι Έλληνες τόνισαν τη σημασία και τη δύναμη αυτής της πρότασης. Όταν ζείτε με την αίσθηση του σκοπού της μοναδικής αποστολής σας και αναλαμβάνετε τον έλεγχο της ζωής σας μέσω καλών επιλογών, τότε μπορείτε να υπηρετήσετε τους άλλους και να τους βοηθήσετε να βρουν τον σκοπό και την αποστολή τους επίσης. Αυτό οδηγεί σε μια αίσθηση ολοκλήρωσης και χαράς στους άλλους και σε εσάς.

Το *Ζήσε μια ζωή με κίνητρο την εξέλιξη* χωρίζεται σε τέσσερα κύρια μέρη, το καθένα βασισμένο σε κρίσιμα στάδια της ζωής, όταν, ανάλογα με την προαίρεσή σας, θα μπορούσατε να επιλέξετε να ζήσετε στο «crescendo» και να συνεχίσετε να κάνετε την καλύτερη δουλειά σας ή να ζήσετε στο «diminuendo» και τελικά να εξαφανιστείτε και να μην έχετε καμία επίδραση στους γύρω σας. Και όπως οι συνθέτες και οι ερμηνευτές εκφράζονται μέσα από μουσική που βασίζεται πάντα σε θεμελιώδεις αρχές, ανεξάρτητα από το πόσο περίπλοκη είναι, όλοι μας ζούμε τη ζωή μας με τρόπους που ενσαρκώνουν θεμελιώδεις αρχές ανθρώπινης συμπεριφοράς και αλληλεπίδρασης.

Μέρος 1: Ο αγώνας της μέσης ηλικίας

Αυτό το στάδιο αφορά τη σύγκριση του πού είστε με το πού θέλετε να βρίσκεστε. Κατά τη διάρκεια της μέσης ηλικίας μπορεί να αισθάνεστε αποθαρρημένοι και να πιστεύετε ότι έχετε καταφέρει ελάχιστα. Ίσως έχετε ήδη εγκαταλείψει την προσπάθεια να πετύχετε πολλά, πιστεύοντας ότι η ευκαιρία έχει χαθεί; Αλλά στην πραγματικότητα μπορεί να έχετε καταφέρει περισσότερα από όσα φαντάζεστε σε ό,τι έχει μεγαλύτερη σημασία. Κι αν η ζωή σας χρειάζεται όντως βελτίωση, μπορείτε να επιλέξετε να αλλάξετε και να δημιουργήσετε ξανά τη ζωή σας με προσφορά και πραγματική επιτυχία.

Μέρος 2: Η κορυφή της επιτυχίας

Εάν έχετε γνωρίσει μεγάλη επιτυχία σε κάποια περίοδο της ζωής σας, μπορεί να έχετε την τάση να καθίσετε, να απολαύσετε τους κόπους σας και να πάψετε να καταβάλλετε προσπάθεια. Μπορεί να σκέφτεστε «το έκανα και αυτό» και να νιώθετε ότι έχετε δώσει ό,τι μπορείτε. Ωστόσο το Ζώντας μια ζωή με κίνητρο την εξέλιξη σημαίνει να μην κοιτάζετε πίσω, εστιάζοντας σε προηγούμενες επιτυχίες (ή αποτυχίες). Αντίθετα, *κοιτάτε μπροστά* για τον επόμενο αξιόλογο στόχο ή τη μεγάλη συνεισφορά σας. Ίσως κατά τη διάρκεια αυτής της συναρπαστικής φάσης της ζωής σας το μεγαλύτερο έργο σας δεν έχει έρθει ακόμη.

Μέρος 3: Εμπόδια που αλλάζουν τη ζωή

Συμβαίνει ένα ατύχημα, αντιμετωπίζετε σοβαρό πρόβλημα υγείας, απολύεστε από τη δουλειά σας, διαγιγνώσκεστε με ανίατη ασθένεια, πεθαίνει κάποιος κοντινός σας άνθρωπος – υπάρχουν τόσο πολλές στιγμές στη ζωή, που βιώνετε μια μεγάλη αναποδιά. Σε τέτοιες στιγμές είναι φυσικό να επαναξιολογείτε τη ζωή, τους στόχους και τις προτεραιότητές σας. Τα παρατάτε και αποσύρεστε; Αφήνετε αυτή την εμπειρία να σας καθορίσει; Ή μήπως ήρθε η ώρα να αντιμετωπίσετε την πρόκληση, να επιλέξετε συνειδητά πώς να ανταποκριθείτε, να αναπροσανατολίσετε τη ζωή σας, να συνεχίσετε να προχωράτε και να συνεχίσετε να κάνετε σημαντικές προσφορές;

Μέρος 4: Το δεύτερο μισό της ζωής

Όταν φτάσετε στη συνήθη ηλικία συνταξιοδότησης ή σε αυτό που η κοινωνία έχει λανθασμένα χαρακτηρίσει «χρόνια της ηρεμίας», αντιμετωπίζετε μια σημαντική επιλογή τού τι να κάνετε με τον χρόνο που απομένει. Αυτή η περίοδος της ζωής μπορεί να είναι μια εξαιρετικά ιδιοτελής, ίσως και μονότονη και ανικανοποίητη

φάση που διάγετε παθητικά ή απλώς υπομένετε. Ή μπορείτε να επιλέξετε να είστε εξαιρετικά παραγωγικοί και να προσφέρετε πολλά πράγματα σε όσους βρίσκονται εντός και εκτός του Κύκλου Επιρροής σας. Οι δυνατότητές σας μπορούν να χρησιμοποιηθούν ή να σπαταληθούν ανάλογα με το αν πιστεύετε ότι οι πιο σημαντικές συνεισφορές σας θα μπορούσαν να είναι ακόμη μπροστά σας.

Η νοοτροπία τού ζήσε μια ζωή με κίνητρο την εξέλιξη χρησιμοποιεί βασικές αρχές για να σας καθοδηγήσει σε καθένα από αυτά τα τέσσερα στάδια της ζωής:

- **Η ζωή είναι αποστολή, όχι καριέρα**
- **Να αγαπάτε να υπηρετείτε**
- **Οι άνθρωποι είναι πιο σημαντικοί από τα πράγματα**
- **Η ηγεσία σημαίνει επικοινωνία αξίας και δυνατοτήτων**
- **Εργαστείτε για να διευρύνετε τον κύκλο επιρροής σας**
- **Επιλέξτε να ζείτε με κίνητρο την εξέλιξη και όχι τη στασιμότητα**
- **Μετάβαση από την εργασία στην προσφορά**
- **Δημιουργήστε αναμνήσεις με νόημα**
- **Εντοπίστε τον σκοπό σας**

Αν και μπορεί να υπάρχουν πράγματα που μας χωρίζουν τον έναν από τον άλλο –πολιτισμικές διαφορές, παρεξηγήσεις, διαφορές στις ευκαιρίες, στο υπόβαθρο και στην εμπειρία– ως μέρος της ανθρώπινης οικογένειας μοιραζόμαστε πολύ πιο σημαντικά κοινά απ’ ό,τι μπορούμε να κατανοήσουμε πλήρως. Εάν έχετε ταξιδέψει ποτέ και έχετε έρθει σε επαφή με ανθρώπους σε όλο τον κόσμο, θα έχετε ανακαλύψει ότι όλοι είμαστε βασικά ίδιοι –πλούσιοι και φτωχοί, διάσημοι και άγνωστοι– όλοι προσπαθούμε για την ευτυχία και την αξία και μοιραζόμαστε τις ίδιες ελπίδες,

φόβους και όνειρα. Οι περισσότεροι άνθρωποι αισθάνονται έντονα συναισθήματα για την οικογένειά τους και έχουν τις ίδιες ανάγκες για κατανόηση, αγάπη, αποδοχή.

Συμφωνώ με αυτό που είπε ο Τζορτζ Μπέρναρντ Σο (George Bernard Shaw): «Δύο πράγματα σας καθορίζουν. Η υπομονή σας όταν δεν έχετε τίποτα και η στάση σας όταν έχετε τα πάντα».¹ Το πώς ανταποκρίνεστε σε αυτά τα αντίθετα στη ζωή είναι ταυτόχρονα πρόκληση και ευκαιρία και θα παρουσιαστεί σε όλο το βιβλίο.

Είμαι αισιόδοξος για τους ανθρώπους. Δεν συμφωνώ με μια κυνική άποψη για τον κόσμο μας, και παρόλο που τα προβλήματά μας είναι μεγάλα και αυξάνονται, πιστεύω ότι στον πυρήνα των περισσότερων ανθρώπων υπάρχει καλοσύνη, ευπρέπεια, γενναioδωρία, δέσμευση στην οικογένεια και στην κοινότητα, επινοητικότητα, ευρηματικότητα και εξαιρετικό πνεύμα, σθένος και αποφασιστικότητα. Ακόμα περισσότερο, βλέπω μεγάλη ελπίδα και δυνατότητες στην επερχόμενη γενιά. Έχετε τεράστιες δυνατότητες, πολύ πέρα από όσο θα μπορούσατε ποτέ να φανταστείτε.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Koróna (fermata fer-ma-ta) ουσιαστικό: σύμβολο που χρησιμοποιείται για να δείξει μια παύση· μια παύση απροσδιόριστης διάρκειας

*«Τρία βασικά στοιχεία για την ευτυχία
σε αυτή τη ζωή είναι: κάτι να κάνεις,
κάτι να αγαπάς και κάτι να ελπίζεις».*
–Τζόζεφ Άντισον (Joseph Addison)

Πολλοί άνθρωποι δεν αναδεικνύουν τον εαυτό τους ως προς αυτά που είναι ικανοί να καταφέρουν, κυρίως επειδή δεν έχουν σωστό όραμα για τον εαυτό τους. Κάνουν τα ίδια πράγματα με τον ίδιο τρόπο και ποτέ δεν «ξεπερνούν» τη δική τους ταμπέλα και το πώς τους βλέπουν οι άλλοι. Πιστεύοντας ότι είναι απλώς συνηθισμένοι άνθρωποι που δεν μπορούν να κάνουν κάτι ξεχωριστό, έχουν προσδοκίες για το τι μπορούν να κάνουν και να επιτύχουν οι οποίες είναι τόσο χαμηλές, που λειτουργούν σαν αυτοεκπληρούμενη προφητεία και παράγουν ελάχιστα. Αν και μπορεί να βίωσαν μια ζωή πλούσια σε νόημα μέσω της συνεισφοράς τους, υποβιβάζουν τον εαυτό τους στη μετριότητα, μειώνοντας έτσι την αξία και την ευτυχία τους.

Ζήσε μια ζωή με κίνητρο την εξέλιξη

Ωστόσο η λαχτάρα τους να κάνουν και να είναι περισσότερα είναι ακόμη παρούσα. Αν λοιπόν έχετε αυτά τα συναισθήματα, να είστε ευγνώμονες! Βαθιά μέσα στον καθένα μας υπάρχει μια εσωτερική λαχτάρα να ζήσουμε μια ζωή με μεγαλείο και προσφορά – να αναγνωριστεί η αξία μας και να γίνουμε ξεχωριστοί. Μπορούμε συνειδητά να αποφασίσουμε να αφήσουμε πίσω τη ζωή της μετριότητας που πιστεύουμε ότι έχουμε, για μια ζωή μεγαλειώδη – στο σπίτι, στη δουλειά και στην κοινότητα.

Η ζωή είναι αποστολή, όχι καριέρα

*«Δεν υπάρχει μεγαλύτερο δώρο που μπορείτε να δώσετε
ή να λάβετε από το να τιμήσετε την αποστολή σας.*

*Γι' αυτό γεννηθήκατε. Είναι ο λόγος
που γίνεστε αληθινά πιο ζωντανοί».*

—Όπρα Γουίνφρεϊ (Oprah Winfrey)

Η κλασική χριστουγεννιάτικη ταινία *Μια υπέροχη ζωή (It's a Wonderful Life)* αφηγείται μια σημαντική ιστορία σε όλους εμάς που κάποτε αναρωτηθήκαμε αν η ζωή μας έχει όντως σημασία. Όπως πιθανόν θυμάστε, ο Τζορτζ Μπέιλι ήταν ένας τίμιος άνθρωπος που εγκατέλειψε μεγαλύτερα όνειρα για να μείνει στη μικρή γενέτειρά του, το Μπέντφορντ Φολς, και να διαχειριστεί τις αποταμιεύσεις και το δάνειο του πατέρα του. Φαίνεται πως είναι καταδικασμένος στη ζωή σε μια δουλειά με χαμηλά αμειβόμενη, κι όταν καλείται να αντιμετωπίσει την οικονομική καταστροφή χωρίς δική του υπαιτιότητα, ο Τζορτζ απελπίζεται.

Πιστεύοντας ότι δεν υπάρχει καμία ελπίδα, σκέφτηκε να πηδήσει από μια γέφυρα. Όπως ο Τζορτζ Μπέιλι, έτσι κι εσείς έχετε νιώσει ποτέ ότι η ζωή σας παρήλθε ανεπιστρεπτί, ότι τα όνειρα και οι φιλοδοξίες σας παραγκωνίστηκαν; Είστε εκεί που θα θέλατε να είστε ή βλέπετε τον εαυτό σας να κάνει κάτι διαφορετικό;

- Πώς μπορείς να ζήσεις καλύτερα ανεξάρτητα από την ηλικία σου;
- Πώς μπορείς να ανταποκριθείς αποτελεσματικότερα στα εμπόδια;
- Πώς μπορείς να διαχειριστείς τις προκλήσεις και τις ευκαιρίες από τη μέση ηλικία και έπειτα, όπως το να μεγαλώνεις παιδιά, να καθοδηγείς και να εμπνέεις τους γύρω σου και να παραμένεις ενεργός και ενημερωμένος;

Το βιβλίο αυτό είναι η απάντηση του Κόβεϊ σε αυτές τις ερωτήσεις. Το να ζεις τη ζωή σου με κίνητρο την εξέλιξη σημαίνει να εξελίσσεσαι συνεχώς, όπως η μουσική που βασίζεται στις προηγούμενες νότες, στη μάθηση, την επιρροή και τη συνεισφορά. Αυτή η νοοτροπία της εξέλιξης σε προτρέπει να χρησιμοποιήσεις ό,τι έχεις –τον χρόνο, τα ταλέντα, τους πόρους, τα δώρα, το πάθος, τα χρήματα και την πειθώ σου– για να εμπλουτίσεις τις ζωές των ανθρώπων γύρω σου, συμπεριλαμβανομένης της οικογένειάς σου, της γειτονιάς, της κοινότητας και του κόσμου ολόκληρου.

Το *Ζήσε μια ζωή με κίνητρο την εξέλιξη* γράφτηκε από κοινού με την κόρη του, Σίνθια Κόβεϊ Χάλερ, και δημοσιεύτηκε μετά τον θάνατό του· είναι ένα βιβλίο-σταθμός που επιβεβαιώνει την κατάφαση στη ζωή, εμπνευσμένο από τη γενναιοδωρία και τη σοφία του σπουδαίου Στίβεν Ρ. Κόβεϊ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-664-0

9 789606 456640